

Nemůže se tudíž úplně ztotožnit s tímto ideologickým zvratem demokracie, tak se upíná k některým minulým formám. Podle autorky je pak zajímavé vidět, jaký může být rozdíl mezi předstihem myšlenek a koncepcí mezilidských vztahů: ve svém díle *Hříchy pana Antonína* se George Sandová odkazuje na vytvoření utopické společnosti, která se paradoxně snaží umožnit aristokratický život všem za předpokladu, že si způsoby zachovají svou tvář i v demokratickém světě.

Odpor k nástupu nového světa se nám v románech ukazuje ve dvou hlavních liniích: náboženství a ženy. Katolicismus byl paradoxně obnoven Revolucí: staví proti sobě svůj stabilní převis a poblouznění, kterému dává přednost. Svůj vliv přenáší prostřednictvím aristokracie, která obnovuje své zanícení pro kult a projevuje svůj soucit vůči nešťastníkům. Její moc může zapůsobit i na politickém poli, zavést pořádek a stát se nástrojem lidové poslušnosti. Zolovo *Dobytí Plassansu* představuje vzrůstající moc Církve nad dušemi smrtelníků a ukazuje, jak se postupně vměšovala do politických záležitostí, až nad nimi nakonec získala úplnou kontrolu. Podle Mony Azouf hraje navíc ženská populace důležitou roli v odboji, který proti sobě staví starý a nový svět. To ona nejvíce vnímá náboženství s jeho tradicemi a ohrnuje nos nad úplným upuštěním od minulosti. V díle *Delfína* od Germaine de Stael vidí historička autorčino přesvědčení o tom, že ženy jsou soucitné bytosti a mnohem lépe než muži ví, jak se soucitem nakládat. Staví se tak proti těžkopádným následkům, které s sebou nese příliš rychlá změna.